

Johan De Wilde laat anderen op zijn beelden reageren in de Voorkamer

‘WAT GEBEURT ER MET MIJN BEELDEN, EENS ZE HET ATELIER VERLATEN?’

De Voorkamer in Lier en Johan De Wilde hebben een speciale band met elkaar. De in verschillende potloodlagen over elkaar heen, bijna wiskundig gemaakte tekeningen van de kunstenaar – hij noemde ze zelf ooit het werk van een menselijke printer –, waarvan het moment van creatie altijd gekoppeld is aan emotionele associaties, doken tot nu toe op in diverse groepstentoonstellingen. Nu nodigen Rik De Boe en Peter Morrens van de Voorkamer hem uit voor een soloproject. Naar aanleiding van dat project, ‘Ik wordt’, spraken we met de kunstenaar.

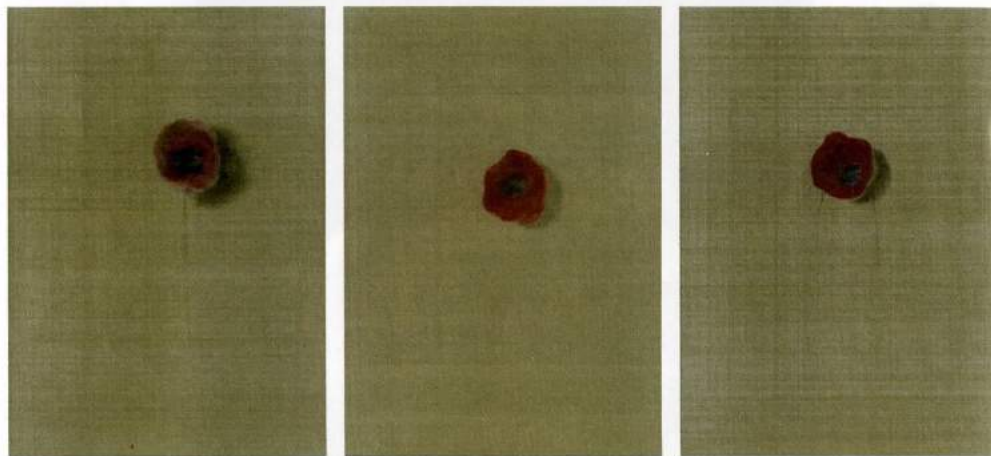
Anne-Marie POELS

Onmogelijk om volledig weer te geven waar het lange gesprek ons allemaal voerde, want Johan De Wilde (1964, Zele) vertelt veel en graag over zijn werk: “Het is voor mij een gelegenheid om terug te koppelen naar waar ik mee bezig ben, de vragen die ik mezelf ook voortdurend stel. Door vragen te stellen voel ik mij dichter bij de mensheid betrokken en door dingen te maken, probeer ik antwoor-

den te formuleren.” Wij van onze kant proberen samen te ballen waar de tentoonstelling over gaat. De Wilde vertelt hoe de vraag hoe een beeld ontstaat en wat de kijker ermee doet hem al lang bezighoudt, net als het besef dat een beeld pas kunst wordt, eens het bekeken wordt en opnieuw ingevuld door de kijker. Ook de tentoonstelling ‘Ik wordt’ draait hier om. Centraal staat de gelijknamige tekening die hij maakte naar aanleiding van een zetfout – vandaar ook de titel – in een publicatie die hem als een soort vuurtoren in het oog sprong. “De bladspiegel van een boek met zijn spaties en kantlijnen beschouw ik eigenlijk als een beeld. Als daar dan zo’n zetfout in staat, betekent dat een soort storing in het beeld. Ik stelde mij voor hoe die fout misschien over tien of twintig jaar geen rol meer speelt en de storing in het beeld die mij tot tekenen aanzette ook zou wegvallen. En ik vroeg mij af wat er gebeurt met de beelden die ik maak, eens ze het atelier verlaten.” Om een antwoord op die vraag te vinden, nodigde De Wilde zo’n 300 verschillende mensen uit – van kunstenaars, verzamelaars en museumdirecteurs tot postbodes en koks – die ooit al een tentoonstelling van hem zagen om een associatie met zijn werk te maken. “Ongeveer 150 ervan hebben heel diverse bijdragen geleverd, die in de tentoonstelling opgenomen zijn: tekst- en filmfragmenten, muziek, een performance, veel beelden. En ook Rik De Boe en Peter Morrens vullen een kabinet met associaties bij mijn werk.”

PUZZELSTUKKEN

De verzameling is dermate eclecticisch, dat de kunstenaar besliste om in combinatie daarmee een heel heterogene selectie uit zijn eigen werk te tonen. “De reeks ‘In Flanders Fields’ zal goed vertegenwoordigd zijn. En verder maak ik een

Johan De Wilde, ‘IFFT#08’, 2013, 3 x 21 x 29,7 cm, grafiet en potlood op archiefkarton

keuze uit al mijn mappen met reeksen, van wolken, bloesems, geschiedenis, landschappen ....” Daarnaast maakte hij een puzzel van het plafond van de Sixtijnse kapel die, in combinatie met het geluid van de binnenkoer van de Sixtijnse kapel, in de tentoonstelling te zien zal zijn. “De vraag wat al die mensen daar zien, wat ze daar doen, pas ik toe op mijn eigen werk. Wat gebeurt daarmee, eens het mijn atelier verlaat?”

Een ander belangrijk luik van de tentoonstelling is de publicatie, waarin de bijdragen at random gekoppeld worden aan één van de puzzelstukken van de Sixtijnse Kapel. “Door met de publicatie bezig te zijn, zie ik doorheen de erg verschillende bijdragen een lijn. Het gaat erover hoe vorm appelleert aan inhoud, hoe inhoud appelleert aan nieuwe inhoud, hoe kunstwerken hun eigen context opeisen. Want de context van het atelier is weg en de werken leven daarna onafhankelijk van mij. Het uitgangspunt is telkens of de beelden wel bestaan voor anderen, die anders kijken.”

De Wilde ziet een overeenkomst tussen zijn beel-

den en puzzelstukken waarover Georg Perec in ‘La vie mode d’emploi’ schrijft dat ze ophouden te bestaan als puzzelstuk eens ze op hun plek naast hun buurman liggen – waarna opnieuw een proces van vertwijfeling en zoeken begint.

“Mijn tekeningen kun je op verschillende niveaus lezen: je kunt je puur laten drijven op de verhaallijn of kijken naar de technische kant van de zaak. Mensen die mijn werk al wat langer kennen, kunnen ermee gaan waar ze willen – dat is allemaal goed voor mij. Zo zal de tentoonstelling denk ik ook in elkaar zitten. Het zou fijn zijn dat als je buiten gaat, je een klein beetje uit de haak getrokken bent, een beetje vervreemd van de werkelijkheid – zoals bij een film die in je hoofd blijft hangen.”

‘Ik wordt’ van Johan De Wilde van 19 mei tot 7 juli in Voorkamer, H.Geeststraat 7, Lier. Open do-zo van 14-18u. Opening met boekvoorstelling ‘Ik wordt’ op za 18 mei om 20u. Op za 15 juni (20u) is er een geleide wandeling met Johan De Wilde met aansluitend (22u) vertoning van de documentairefilm ‘The Great White Silence’. Er zijn twee nieuwe multipels van Johan De Wilde te koop in De Voorkamer. www.voorkamer.be